

MARY ALICE
MONROE

DROMEN VAN HET
STRANDHUIS

EEN HOOPVOLLE ROMAN
OVER DE KRACHT VAN DE LIEFDE

XANDER

ROMAN

I

Die nacht had Toy Sooner weer over de schildpad gedroomd. Het was altijd dezelfde droom, zo levensecht dat ze verstrikt in haar lakens wakker werd, gedesoriënteerd en vervuld van een groot, naamloos verlangen.

Toy zat op de rand van het zandduin en keek uit over het door de golven getekende strand. Er was weer een dag voorbij. Om haar heen begon het duingras groen te kleuren en boven haar trok een nachtzwaluw door de langzaam donker wordende lucht. Het werd vloed en het water bracht schelpen, drijfhout en weggestopte herinneringen mee het strand op.

Ze vereenzelvigde zich met de zeeschildpad in haar droom. Speelden de schildpadden alleen maar een rol in haar gedachten? Ze speurde de rusteloze zee af die zich oneindig ver uitstreckte onder de onmetelijke hemel. Ver weg in de deining maakten de zeeschildpadden zich op voor het broedseizoen. Toy voelde dat de moeders daar waren, afwachting tot hun instinct hen aanspoorde de veilige zee te verlaten om als een kwetsbare prooi op het strand hun eieren te leggen.

Dit was voor haar een emotionele tijd van het jaar. Elk jaar wanneer de zeeschildpadden terugkeerden naar het Isle of

Palms voelde ze de aanwezigheid van haar lieve raadgeefster, Olivia Rutledge, samen met hen terugkomen.

Ze drukte haar knieën steviger tegen haar borst. Dit kleine duin op het lege stuk strand was haar veilige haven. Ze kwam vaak naar deze gewijde plek; om na te denken, om te herinneren, om troost te vinden. Ze voelde zich hier dicht bij Olivia Rutledge – Miss Lovie voor iedereen die haar had gekend. Dit duin was Miss Lovies lievelingsplek geweest, en sommige avonden, vooral als de zon onderging en de vogels stil werden, zoals nu, beeldde Toy zich in dat ze Miss Lovies stem kon horen in de zoet geurende afdandige wind.

Het was vijf jaar geleden dat de oude Miss Lovie was overleden. Vijf jaren die een aanzienlijk deel van haar leven vormden, bedacht ze, aangezien ze nog maar drieëntwintig was. Sinds Olivia Rutledge was overleden had Toy elke dag van die vijf jaren hard gewerkt voor een beter leven voor zichzelf en voor Kleine Lovie, haar dochter. Dat was de belofte die ze had gedaan aan Miss Lovies graf, en haar toezegging aan haar jonge dochter.

‘Ik heb mijn best gedaan om mijn belofte in te lossen,’ zei ze hardop tegen Lovie Rutledge. Ze voelde haar geest vanavond dicht bij zich. ‘Ik heb mijn school afgemaakt, heb een goede baan en een fijn huis voor Kleine Lovie. Een net en fris huis, met bloemen op de tafel, zoals u me hebt geleerd. Ik wil zo ontzettend graag een goede moeder zijn.’ Ze liet haar kin met een vermoeide zucht op haar knie rusten toen het verlangen uit haar droom weer de kop opstak.

‘Maar vertel me dan eens, Miss Lovie, waarom voel ik me niet zo? En waarom voel ik me niet tevreden? Ik ben nog steeds als die schildpad in mijn droom, die naar een plek zwemt die ik maar niet kan bereiken.’

Een schelle kreet doorsneed haar gedachten. ‘Mama!’

Toys blik schoot in de richting van het geluid. Haar jonge dochter zat een stukje bij het water vandaan omringd door

kleurige emmers en schepjes op het zand. Haar lange blonde haar viel in door de zilte lucht hard geworden strengen op haar rug terwijl ze op handen en knieën voor de ruwe opzet van een zandkasteel zat.

‘Wat is er, Kleine Lovie?’

‘Mama, je moet me helpen met mijn kasteel!’

Toy zuchtte; de verleiding was groot. ‘Ik ben aan het werk, liefje.’

‘Je bent altijd aan het werk.’

Ze zag een boze blik over Kleine Lovies gezicht trekken voordat ze haar hoofd wegdraaide en verder ging met graven. In het gedempte gebulder van de oceaan hoorde ze in gedachten Olivia Rutledges stem. *Stop met wat je aan het doen bent en ga met je kind spelen!*

Toy wilde dolgraag met haar gaan spelen en genieten van elk kostbaar, vluchtig moment met Kleine Lovie. Ze voelde een al te bekende steek van schuldgevoel en liet haar blik nog even op haar dochter rusten. Kleine Lovie vormde met haar mollige handjes voorzichtig een nieuwe toren.

Dat kind was op haar gelukkigst op het strand, dacht Toy terwijl haar hart zich vulde met liefde. Of ze nu schelpen zocht, kastelen bouwde of in de golven rondartelde, zolang ze zand tussen haar tenen voelde was ze tevreden. Ze was nog maar vijf, maar Kleine Lovie leek zoveel op Miss Lovie Rutledge dat Toy soms dacht dat de ziel van de oude vrouw was teruggekeerd om haar intrek te nemen in haar naamgenoot. Voor Toy draaide de hele wereld om haar kind. En het was voor de toekomst van haar kind dat ze zichzelf tot de orde riep.

‘Laat me even dit verslag afmaken,’ riep ze terug. ‘Dan kom ik je daarna helpen met je zandkasteel.’

‘Beloofd?’

‘Beloofd, oké?’

Haar dochter knikte en Toy veegde resoluut wat zandkor-

rels van haar notebook en ging verder met het verslag dat morgenochtend af moest zijn. Ze was aquarist en beheerde een eigen deel van het South Carolina Aquarium. Het was haar eerste grote kans en ze moest laten zien dat ze de verantwoordelijkheid aankon.

De knutten en muggen beten in de plakkerige luchtvochtigheid en opgewaaid zand bleef aan haar klamme huid hangen, maar ze werkte nog even door, vastbesloten om het laatste restje daglicht te benutten. Even later klapte ze haar notebook dicht en keek ze op naar haar dochter. Er stond een nieuwe scheve toren bij het kasteel.

Maar haar dochter was verdwenen.

Toys adem stakte en koortsachtig speurde ze het strand af. ‘Lovie!’ riep ze terwijl ze overeind sprong.

‘Mama, kijk!’

Toy draaide haar hoofd snel in de richting van haar dochters stem. Kleine Lovie stond op haar tenen aan de rand van het water. Aan de onderkant van haar roze badpak zat een dikke laag vochtig zand gekoekt en ze stond opgewonden naar de zee te wijzen.

Toy rende over het strand en greep haar dochter bij haar tengere schouders. ‘Je weet dat je niet zo dicht bij het water mag komen,’ gaf ze haar een uitbrander, hoewel haar ogen het meisje vol liefde bekeken en haar handen voorzichtig wat zand uit haar gezicht wegveegden. ‘Ik schrok me dood.’

Het vijfjarige meisje was zich niet bewust van haar moeders bezorgdheid. Haar grote blauwe ogen waren gefixeerd op iets in de branding.

‘Daar is het,’ riep ze terwijl ze ongeduldig met haar vinger wees. ‘Ik zie het!’

‘Wat zie je? Een dolfijn?’ Toy draaide haar hoofd naar de Atlantische Oceaan en tuurde naar de branding. Toen zag ze het. Niet meer dan vijftien meter bij hen vandaan dreef een groot, donker voorwerp aan het oppervlak.

Het was geen dolfin. Ze kneep haar ogen tot spleetjes en stapte dichterbij. Kon het een schildpad zijn? De donkere massa leek levenloos in de golven te liggen. ‘Jij blijft hier,’ beval ze op zakelijke toon en dit keer sprak Lovie haar niet tegen.

Toy rolde haar broek hoger op over haar slanke benen, draaide haar schouderlange haren in een knot boven op haar hoofd en liep toen de zee in om het van dichterbij te gaan bekijken. Ze voelde het voorjaarskoude water rond haar enkels en kuiten kolken en vervolgens de rand van haar short doordrenken terwijl ze verder waadde, geïntrigeerd door het voorwerp dat op de golven op en neer deinde.

Het wás een schildpad! Ze moest zeker negentig kilo wegen – en zag er dood uit. Wat zonde, dacht ze, en ze vroeg zich af of dit een vrouwtje was dat eieren bij zich droeg. Het was altijd zonde als een volwassen schildpad doodging, maar een vrouwtje verliezen dat nog eieren moest leggen was een tragedie. Er gingen dan meerdere generaties verloren.

Een golf duwde de schildpad dichterbij en Toys maag trok samen van de aanblik. Het leek erop dat ze al een tijdje rondreed. Ze was sterk vermagerd en het schild was uitgedroogd en volledig bedekt met zeepokken.

‘Arm moedertje,’ mompelde ze. Er waren de afgelopen jaren te veel dode schildpadden aangespoeld. Het schildpadteam noemde ze ‘Mosseljongens’ en dit was de zoveelste. Ze zou morgenochtend het DNR bellen om het karkas te laten ophalen. Toy wilde net teruglopen toen ze een zwempoot zag bewegen.

‘Dat kan niet...’ Toy leunde naar voren en kneep haar ogen tot spleetjes. Een grote golf sloeg tegen haar benen, maar ze hield haar blik op de schildpad gericht. Er bewoog weer een zwempoot.

‘Ze leeft!’ riep ze naar Kleine Lovie.

Het meisje sprong op en neer en klapte in haar handen.

Toy waadde snel in de richting van Kleine Lovie zodat ze haar kon verstaan. ‘Liefje, ik heb hulp nodig. Ren naar Flo’s huis en zeg tegen haar dat ze meteen moet komen, ja? Kun je dat?’

‘Ja, mama!’

Het kind rende meteen naar de duinen. Direct daarachter stond het witte houten huis van Florence Prescott, de leider van het schildpadteam op het eiland. Flo was erg actief binnen de gemeenschap en altijd bezig voor anderen, maar rond etenstijd was ze meestal thuis. Toy hoopte dat dat vandaag ook zo zou zijn.

Ze draaide zich om en keek weer naar de schildpad. Het logge dier dreef met haar achterwerk omhoog, als een omgeslagen rubberboot. Ze zou haar mee moeten slepen. Ze zuchtte en keek naar haar kleren. Nou ja, ze waren toch al half doorweekt, dacht ze terwijl ze naar de schildpad toe begon te waden.

De kiezelbodem helde plotseling omlaag en toen ze weggleed haalde ze haar teen open aan de scherpe rand van een schelp. Er trok een pijnscheut door haar been en toen ze omlaag keek, zag ze het troebele water rood kleuren met bloed. De schildpad dreef op de stroming bij haar vandaan. Ze negeerde de pijn en dook het water in om naar de drijvende massa toe te zwemmen.

De grote schildpad was er nog veel slechter aan toe dan ze aanvankelijk dacht. Toen ze dichterbij kwam, draaiden de donkere, amandelvormige ogen met een treurige blik in haar grote kop.

‘Je hoeft niet bang te zijn, grote meid,’ zei ze tegen de schildpad, waarmee ze direct een band voelde. ‘Ik heb je hier zo weg.’

Toen ze om de schildpad heen zwom sloeg een kleine golf in haar gezicht. Haar ogen prikten en ze spuugde een hap zeewater uit. Toen ze bij de achterste zwempoten was kon ze het schild goed beetpakken. En terwijl ze het rugschild als

drijfplank gebruikte, begon ze te trappelen en de schildpad richting het strand te duwen.

Ze had de vaart er goed in toen ze in haar ooghoek een snelle zilveren beweging waarnam. Haar adem stokte en ze speurde de omgeving af. Het wateroppervlak oogde spiegelglad onder de felle kleuren van de ondergaande zon. Ze aarzelde, niet gerustgesteld door de kalmte. In de schemering gingen haaien op zoek naar voedsel.

Toy wist dat ze zich in een kwetsbare positie bevond. Het roofdier zou interesse hebben in de zieke schildpad, een makkelijke prooi. Het verstandigste zou zijn om de schildpad aan haar lot over te laten en met haar bloedende teen het water uit te gaan.

Toen zag ze het weer. Dit keer was er geen twijfel mogelijk. De ranke, V-vormige rugvin brak door het oppervlak heen en bewoog in een loom zigzagpatroon haar kant op. Toy verstijfde toen de haai dichterbij kwam, maar toen snel van richting veranderde. De schildpad begon instinctief haar poten zwak door het water te bewegen. De haai kwam weer boven water, maar nu verder weg, bij de baai.

‘Nou, niemand heeft ooit gezegd dat ik slim ben,’ zei ze tegen zichzelf terwijl ze het schild steviger vastpakte. Met een kreun duwde ze de schildpad uit alle macht vooruit. Ze herhaalde dit nog twee keer voordat haar voeten zand raakten. De haai was weer dichterbij en zwom in waakzame cirkels rond.

De stierhaai vormde een bijna anderhalve meter lang gestroomlijnd gevaar en ze wist dat hij in ondiep water kon aanvallen. Ze waadde snel naar de voorkant van de schildpad en greep haar vast. ‘We zijn er nog niet,’ mompelde ze terwijl ze het enorme dier begon mee te trekken. Achter haar op het strand hoorde ze Florence Prescott haar naam roepen.

‘Schiet op, Flo!’ riep ze over haar schouder.

Met een atletische bevalligheid die haar gevorderde leeftijd tegensprak rende Flo met schoenen en al het water in.

‘We moeten haar het water uit slepen,’ riep Toy op dringende toon. ‘We hebben gezelschap.’

Flo keek over haar schouder. ‘Godverdorie,’ mompelde ze.

Kleine Lovie rende de branding in en stak haar armen uit naar de schildpad. ‘Ik kan helpen!’

‘Lovie, ga direct het water uit!’ droeg Toy haar op.

‘Maar ik wil helpen!’

‘Doe wat je moeder zegt,’ zei Flo tegen haar. ‘Haaien knabbelen in enkeldiep water aan babyschildpadjes en jouw tenen hebben precies de goede maat. Hup, eruit.’

Kleine Lovie scharrelde het strand op.

Flo greep de schildpad aan de zijkant vast. Haar diepgebruinde armen waren het bewijs van vele jaren in de zon. ‘Op drie...’

Met een uiterste krachtsinspanning duwden ze de schildpad de laatste meter naar het strand. Uit het water voelden ze pas goed hoe zwaar het enorme dier was. Het was alsof ze een rotsblok voor zich uit moesten duwen en ze moesten alles geven om de schildpad zo ver het strand op te krijgen dat het opkomende water alleen nog de achterste zwempoten beroerde.

De schildpad bleef bewegingloos liggen. Toy plofte naast haar in het zand en tilde haar voet op om de wond te bekijken. Ze schrok toen ze zag dat de snee in haar grote teen diep was en er een gestage stroom felrood bloed uit stroomde. En het deed vreselijk veel pijn. Ze besefte hoe stom het was geweest om met een bloedende wond in zee te blijven. Ze keek op en speurde de zee af. De haai was al in het troebele water verdwenen. Ze begon opgelucht te lachen.

‘Wat lach jij nou?’ vroeg Flo. ‘Heb je daar een snee?’ Ze kwam als een moederkloek op haar af.

‘Het is niets.’

‘Dat bepaal ik zelf wel. Die schelpen kunnen vlijmscherp zijn. Laat eens kijken.’

‘Echt, Flo. Het gaat wel.’

‘Hier ermee.’ Flo bukte zich, greep Toys voet vast en bestudeerde haar teen. Ze klakte met haar tong. Kleine Lovie hing om haar heen en keek gefascineerd toe. Na een snel onderzoek liet Flo de voet los en kwam ze overeind. ‘Smeer er wat antibiotische zalf op, dan overleef je het wel.’

Toy keek met een bemoedigende glimlach naar haar dochter.

‘Niet te geloven dat je het water in bent gegaan terwijl er een haai zat,’ zei Flo. ‘Je weet toch wel beter?’

Toy nam het standje luchtig op. ‘Ik zag hem niet toen ik ernaartoe zwom en ik wist niet zeker of ik wel bloedde.’ Ze snoof en voegde er zelfvoldaan aan toe: ‘Maar het is me gelukt, hè?’

Florence Prescott had meestal wel iets positiefs te zeggen, maar nu keek ze met een frons naar de schildpad. Ze schudde haar hoofd en zei: ‘Ik betwijfel of het het risico waard was. Deze schildpad is meer dood dan levend. En ze zit onder de smurrie. Ik heb aangespoelde dieren begraven die er beter uitzagen.’

‘Nee, ze is prachtig. Die smurrie bestaat vooral uit bloedzuigers, algen en zeepokken. We moeten haar gewoon ergens naartoe brengen waar we haar kunnen schoonmaken.’

Voordat ze verder in discussie konden gaan, werd hun aandacht getrokken door roepende stemmen vanaf het strand. ‘Nou, gelukkig zijn daar de hulptroepen,’ zei Flo. Ze stak een arm op en zwaaide terwijl ze riep: ‘Cara! Brett! Hierheen!’

Toy keek in de richting van de duinen en zag een aantrekkelijk stel in kaki shorts en groene T-shirts met de tekst *Barrier Island Eco-Tour* aan komen lopen. Haar humeur werd meteen een stuk beter en ze grijnsde van oor tot oor toen ze haar arm ophief en zwaaide.

Een lange, slanke vrouw kwam met grote, kordate passen op hen af. Haar glanzende, donkere haar wapperde in de

wind en Toy wist dat Cara's ogen achter haar hippe zonnebril met schildpadmontuur zouden schitteren van opwinding bij het vooruitzicht van een levende schildpad op het strand.

Daarachter torende Brett met zijn brede schouders boven Cara uit. Hoewel hij hetzelfde T-shirt van hun gezamenlijke rondvaartbedrijf droeg, oogde Bretts kleding verwassen en versleten, wat hem de ruwe uitstraling van een eilandjongen gaf.

Kleine Lovie slaakte een opgewonden gillette en rende op Brett af om hoog de lucht in te worden getild.

'Het is een schildpad, kijk maar!' riep ze.

'Ik zie het!' Bretts blauwe ogen staken fel af tegen zijn verweerde bruine huid toen hij breed lachte en Kleine Lovie rondzwierde zodat haar benen door de lucht zwiëpten. Toen zette hij haar met een liefdevolle knuffel op zijn heup.

'Wat hebben we hier?' vroeg Cara terwijl ze recht op de schildpad af liep. Ze boog zich over het dier heen om haar beter te kunnen bekijken.

'Waarschijnlijk een zwanger vrouwtje,' antwoordde Flo toen ze snel naast Cara ging staan. 'Ze zit onder de zeepokken. En kijk, ook bloedzuigers. Bah, die akelige beesten zitten overal.'

Cara keek met afkeer naar het meelijwekkende dier. 'Ze moet weken hebben rondgedreven.'

'Weken? Nog wel langer,' zei Flo. 'Die arme drijvers kunnen niet duiken om te jagen en deze meid heeft waarschijnlijk al maanden niet gegeten. Haar nek is zo mager... het is alleen nog maar vel.' Ze klakte met haar tong. 'Ik weet niet of ze het zal redden.'

'Ze is nog niet dood,' zei Toy, die naast hen bij de schildpad kwam staan. Ze had het gevoel dat ze de schildpad die ze had gered uit alle macht moest beschermen. 'Ik sta steeds weer versteld van hoeveel zeeschildpadden kunnen hebben. Ik heb nog goede hoop.'

‘Ze is wel groot,’ zei Brett, die dichterbij kwam met Kleine Lovie in zijn armen.

‘Laten we eens kijken hoe groot.’ Cara haalde een meetlint uit haar rugtas en nam meteen de maten op. Ze gaf de cijfers door aan Flo, die ze opschreef in haar notitieboekje. Kleine Lovie wurmde zich uit Bretts armen om alles van dichtbij te bekijken, half nieuwsgierig en half afkerig van de toestand waarin de schildpad verkeerde.

Toy stak haar vingertoppen in haar kontzakken. De kille avondlucht leek dwars door haar natte kleren heen te gaan.

‘Van de ene naar de andere punt van het schild kom ik op honderd centimeter,’ zei Cara. ‘Ik denk dat ze zeker negentig kilo weegt.’

Flo klopte het zand van haar handen. ‘Nou, dat is gebeurd. Ik denk dat ik DuBose van het Department of Natural Resources maar ga bellen om haar op te halen.’

‘Ik kan het Aquarium bellen,’ zei Toy.

Cara keek op haar horloge. ‘Het is al na zessen. DuBose is niet meer op kantoor.’

‘Nee, maar je hebt de DNR-hotline,’ antwoordde Flo. ‘Dan komt er wel iemand.’

‘Waarschijnlijk pas morgen,’ zei Brett.

‘Het DNR vangt geen zieke dieren op,’ zei Cara terwijl ze haar rugtas dichttristte. ‘Wat moeten ze daar met een levende schildpad?’

Flo haalde haar schouders op. ‘Heb jij een beter idee?’

‘Ik kan het Aquarium bellen,’ zei Toy nog eens, nu iets harder.

De twee vrouwen draaiden hun hoofden als in één snelle beweging naar haar om.

‘Het Aquarium?’ vroeg Flo met twijfel in haar stem. ‘Wat kunnen ze daar doen? Ze vangen geen zieke zeeschildpadden op.’

‘Nou, eigenlijk doen we dat wel,’ reageerde Toy. ‘Ze heb-

ben het in elk geval twee keer eerder gedaan. Een paar jaar geleden. Ze hebben de schildpad daar gehouden tot ze naar een dierenarts kon worden gebracht. Ik weet het niet... het is maar een idee,' voegde ze er aarzelend aan toe.

'Maar dan nog,' zei Cara. 'Op dit tijdstip is er ook niemand bij het Aquarium. Waarom gebeuren noodgevallen altijd na sluitingstijd? Het lijkt wel een onuitgesproken regel.'

'Maar we kunnen het Aquarium wél bellen,' hield Toy vol. 'Er is altijd iemand stand-by.'

'Echt?' vroeg Cara op geïnteresseerde toon. 'Nou, dan lijkt het me een goede optie.'

'We moeten toch het DNR op de hoogte brengen,' zei Flo vastbesloten. 'Alles wat met schildpadden te maken heeft valt binnen hun bevoegdheid.'

'Zeker, maar dan moeten zij een plek vinden waar ze haar kunnen opvangen,' wierp Toy tegen.

Cara schudde haar hoofd. 'Flo, maak je niet druk. We bellen DuBose wel.'

Terwijl Cara en Flo verder discussieerden, strompelde Toy weg, met haar ene voet halve cirkels achterlatend in het zand. Ze liep naar Kleine Lovies scheve zandkasteel en bekeek de stukjes schelp en zeewaaijer waarmee Lovie het had versierd terwijl ze de emmers en schepjes in de canvas tas stopte.

'Gaat het?'

Toy keek op en zag tot haar verrassing Brett naast zich staan. Zijn brede schouders belemmerden het zicht op de vrouwen aan de waterlijn.

'Het is maar een schram van een schelp,' zei ze en ze ging verder met het opruimen van de spullen.

'Je weet dat ik dat niet bedoel.'

Ze gooide een zanderig schepje in de tas en zette haar handen op haar bovenbenen voordat ze weer naar hem opkeek. Hij stond met zijn handen in zijn zij en had een kalme, gedul-

dige blik op zijn gezicht. Dat was zo kenmerkend voor hem. Te midden van al die lichtgeraakte vrouwen was Brett altijd de stabiele factor. Ze was hem gaan beschouwen als de grote broer die ze altijd had gewenst en hij had haar de afgelopen jaren door een aantal netelige situaties heen geholpen.

‘Denk je echt dat het Aquarium de schildpad zal willen opvangen?’

Ze haalde haar schouders op. ‘Ik weet het echt niet, Brett. Ik heb horen zeggen dat ze in deze tijd van het jaar schildpadden hebben opgevangen, maar niets staat vast. En ik ga daar ook niet over.’ Ze aarzelde en zei toen gevoelvol: ‘Maar het is in elk geval een optie.’

‘Een prima optie. Weet je wie we moeten bellen?’

Er verscheen een lachje rond haar lippen toen ze knikte.

‘Nou, waar wacht je dan nog op? Ga bellen. Je hoeft echt niet op onze toestemming te wachten. En volgens mij is jouw idee het beste.’

Toy haalde haar mobieltje uit de canvas tas, maar zag op tegen wat haar te doen stond. Na haar gemopper kon ze nu niet meer terug. Brett sloeg zijn armen over elkaar en wachtte af terwijl zij het nummer van haar supervisor bij het Aquarium belde. Ze hield zichzelf voor dat het door de kou en niet door de zenuwen kwam dat haar vingers zo stijf bewogen, maar het bonzen van haar hart gaf aan hoeveel moed het van haar vergde om als onbeduidend personeelslid het hoofd dierv verzorging te bellen. Ze huiverde toen een windvlaag voorbijtrok.

Jason nam al na twee keer overgaan op. De verbinding vanaf het strand was niet best en ze moest dingen herhalen, maar ze slaagde erin om de situatie kort samen te vatten. Na een paar minuten klapte ze haar telefoon dicht en keek ze naar Brett op met grote, triomfantelijke ogen.

‘Jason zei dat we haar mogen brengen!’

‘Kijk aan! Goed gedaan, meid.’

Toy nam de complimenten die ze van Cara en Flo kreeg toen ze hun het goede nieuws vertelde met een tevreden gevoel in ontvangst.

‘Het enige probleem is,’ voegde Toy eraan toe, ‘dat het Aquarium tot morgenochtend potdicht zit.’

‘Wat moeten we in de tussentijd dan met de schildpad doen?’ vroeg Flo.

‘Toen ik stage liep in de zeeschildpaddenkliniek in Topsail,’ antwoordde Toy, ‘heeft Jean Beasley me verteld over de eerste zieke schildpad die ze hadden gevonden. Het was een grote onechte karetschildpad, net als deze. Ze hadden haar ook gevonden terwijl ze rondreef. Het was al laat op de dag en ze konden nergens meer met haar terecht, dus ze hebben de schildpad naar Jeans garage op het eiland gedragen. Daar hebben ze haar schoongespoeld, in warme, natte handdoeken gewikkeld en haar de hele nacht in de gaten gehouden. De volgende ochtend hebben ze haar met de auto naar een dierenkliniek gebracht. En die avond hebben ze de schildpad weer in Jeans garage gelaten.’ Ze glimlachte. ‘En dát was het begin van de Karen Beasley Zeeschildpaddenkliniek.’

‘Wil je nu ook je eigen kliniek beginnen?’ vroeg Flo op afkeurende toon.

Toy grijnsde en schudde haar hoofd. ‘Misschien ooit. Maar nu denk ik dat we moeten stoppen met praten en de schildpad van het strand af moeten halen. De zon gaat onder en Kleine Lovie heeft het koud, ik heb het koud, en dat betekent dat de schildpad het ook koud heeft.’

Alsof ze haar opmerking kracht bij wilde zetten, hapte de schildpad moeizaam naar lucht. Het was nauwelijks waarneembaar, maar genoeg om de groep tot actie te doen overgaan.

‘Nou, als zij het konden, kunnen wij het ook,’ zei Cara. Ze bukte om het schild van de schildpad vast te pakken. ‘Goed, pak haar allemaal aan een kant vast.’

Brett stapte langs de schildpad en pakte haar beet. Toy volgde zijn voorbeeld.

‘Rustig aan, mensen. Waar brengen we haar naartoe?’ vroeg Flo.

‘Wat denk je?’ antwoordde Cara met een scheve grijns. ‘Naar het strandhuis.’